

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 22 października 2020 r. – UAB Tiketa / M.Š., VšĮ Baltic Music

(Sprawa C-536/20)

(2021/C 19/26)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Tiketa

Pozostali uczestnicy postępowania kasacyjnego: M.Š., VšĮ Baltic Music

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie przedsiębiorcy zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba działająca w charakterze pośrednika w związku z zakupem biletu przez konsumenta może być uznawana za przedsiębiorcę, na którym spoczywają obowiązki przewidziane w dyrektywie 2011/83, a zatem za stronę umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług, przeciwko której to stronie konsument może podnieść roszczenia lub wytoczyć powództwo?
 - 1.1. Czy dla wykładni pojęcia przedsiębiorcy zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 ma znaczenie, czy osoba działająca w charakterze pośrednika w związku z zakupem biletu przez konsumenta, zanim konsument zostanie związany umową zawieraną na odległość, udziela temu konsumentowi w jasny i zrozumiały sposób wszystkich informacji o głównym przedsiębiorcy, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2011/83?
 - 1.2. Czy okoliczność istnienia stosunku pośrednictwa należy uznać za ujawnioną w przypadku, gdy osoba zaangażowana w proces zakupu biletu, zanim konsument zostanie związany umową zawieraną na odległość, udziela informacji o firmie i formie prawnej głównego przedsiębiorcy oraz informację o tym, że główny przedsiębiorca ponosi pełną odpowiedzialność w związku z wydarzeniem, jego jakością i treścią, jak również z przekazywanymi na jego temat informacjami, oraz zaznacza, że sama działa wyłącznie jako dystrybutor biletów i jest ujawnionym przedstawicielem?
 - 1.3. Czy pojęcie przedsiębiorcy zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/83 można interpretować w ten sposób, że – z uwagi na łączący strony stosunek prawny polegający na świadczeniu usługi o dwojakim charakterze (dystrybucji biletów i organizacji wydarzeń) – zarówno sprzedawcę biletów, jak i organizatora wydarzenia można uznać za przedsiębiorców, czyli za strony umowy konsumenckiej?
2. Czy wymóg udzielenia informacji i udostępnienia tych informacji konsumentowi w prostym i zrozumiałym języku, ustanowiony w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2011/83, należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązek udzielenia informacji konsumentowi uznaje się za wykonany prawidłowo, jeżeli takie informacje są udzielane w regulaminie świadczenia usług przez pośrednika udostępnionym konsumentowi w witrynie internetowej tiketa.lt przed dokonaniem przez konsumenta płatności i potwierdzeniem, że zapoznał się on z regulaminem świadczenia usług przez pośrednika, oraz zobowiązaniem się do jego przestrzegania jako elementu warunków transakcji, która ma zostać zawarta w formie tak zwanej umowy „click-wrap”, czyli umowy, która wymaga aktywnego zaznaczenia odpowiedniego pola w systemie internetowym i kliknięcia konkretnego hiperłącza?
 - 2.1. Czy dla wykładni i stosowania tego wymogu ma znaczenie, że takie informacje nie są dostarczane na trwałym nośniku i że nie dostarcza się następnie potwierdzenia zawarcia umowy zawierającego wszystkie informacje wymagane na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2011/83 na trwałym nośniku, jak wymaga tego art. 8 ust. 7 dyrektywy 2011/83?
 - 2.2. Czy zgodnie z art. 6 ust. 5 dyrektywy 2011/83 owe informacje zawarte w regulaminie świadczenia usług przez pośrednika tworzą integralną część umowy zawieranej na odległość niezależnie od tego, że owe informacje nie są dostarczane na trwałym nośniku lub że nie dostarcza się następnie potwierdzenia zawarcia umowy na trwałym nośniku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 304, s. 64.